

De rest van den dag kroop letterlijk om voor Thursfield, want met groot verlangen zag hij uit naar dat onderhoud met den detective. Pilling zat hem al af te wachten; zijnerzijds eveneens vol verlangen. Het ietwat beschermende in den toon van spreken en in heel het optreden van den detective amuseerde hem.

„Ga zitten! Ga zitten!” noodde die... „Wel, hoe staat het met onze weddenschap? Zou ik het boek winnen?... Heb je iets gehoord, wat eenig licht verspreidt in de „geheimzinnige zaak?”

Voor zichzelf scheen de detective al zoo goed als zeker van zijn conclusie; daarom had Thursfield er des te meer plezier in, om zoo kalm mogelijk te antwoorden.

„Neen; niets, dat ons van te voren ook al niet bekend was. Met al hun scherpzinnigheid hebben zij den moordenaar toch nog niet bij zijn kraag”.

De ander lag gemakkelijk achterovergeleund in zijn stoel. „En wat zou U nu zeggen, Mijnheer Thursfield, als ik U eens verzekerde, dat ik het al gedaan had?”

Een oogenblik raakte de boekverkooper toch van streek. Maar een blik op het goedmoedig-glimlachend gelaat van den ouden heer stelde hem toch gerust; en reeds half overtuigd, zei hij nog eens:

„Zoo waar, als ik leef. Gelijk ik U al gezegd heb, is het geval zoo doorzichtig als glas. Hetgeen wij gisteren bespraken, interesseerde mij zóó zeer, dat ik vandaag op mijn eigen houtje het een en ander onderzocht. Zoo bracht ik een uur door op het tooneel van de misdaad. Maar nog geen kwartier kostte het mij, om achter de waarheid te komen. Bowers, die de zaak officieel in handen heeft, maakte mij een compliment over mijn handigheid om te combineeren en af te leiden. Want hij was tot dezelfde conclusies gekomen; maar daar had hij twee dagen over gedaan!

„Nu: en hoe luiden die dan?” vroeg Thursfield.

„Wel, vooreerst dat het misdrijf gepleegd moet zijn door iemand, die in huis woonde. Dit blijkt uit wel twintig kleinigheden, die een oppervlakkig beschouwer natuurlijk ontgaan. Enkele daarvan deelde ik Bowers mee. — Zei je wat?”

Thursfield had een onbepaalden klank uitgestoot, die het midden hield tusschen hoesten en onderdrukt lachen. Maar hij scheen dit liever ongemerkt voorbij te laten gaan; althans hij schudde het hoofd.

„Nu: het zou ook te lang ophouden, als ik al die bewijzen en bewijsjes, stuk voor stuk, herhaalde. Het meest in het oogvallend was echter de vingerdruk. De afdruk van met bloed bevelkte vingers was duidelijk waarneembaar op de deur van de kamer, waar het lijk lag. Op de huisdeur waren de afdrukken niet te zien. Dus wat besluit je daaruit?”

Thursfield schraapte eens even de keel en veranderde de vraag in een: „En U?”

„Wel, dit gevoegd bij de nog enkele omstandigheden, — daaronder bij voorbeeld het feit, dat de sleutel van de safe, die naast den doode gevonden werd, daar een paar uren na de misdaad door den moordenaar moet neergelegd zijn, — leidde onherroepelijk tot het besluit, dat degenen, die Marston doodde, beslist met hem onder één dak moet hebben gewoond”.

„Maar dat was toch niet zoo?” begon Thursfield. Verder kwam hij echter niet, geïmponeerd als hij werd door de uitdrukking van stillen triomf op Pilling's gelaat. „Enkel de oude Wickstead,” verbeterde hij.

„Nu; en vandaag of morgen zal Wickstead dan ook gearresteerd worden voor moord met voorbedachten rade,” sprak Pilling kalm-overtuigd.

Zooiets had Thursfield nu toch in het minst niet vermoed. Wél had hij natuurlijk gedacht, dat er allerlei onmogelijke verwikkelingen zouden ontstaan door zijn totaal niet-in-aanmerking komen als verdachte; — maar dat die arme, oude man er nu zoo leelijk tegen zou loopen, — dat vond hij toch wel verschrikkelijk!

Zóó zeer was hij dan ook onder den indruk, dat hij geen woord zeggen kon.

„Dus ik vrees voor jou, vriend, dat ik mijn boek voor niets krijg. Let eens op!” plaagde Pilling.

Thursfield lachte. Hij wist nu wel wat hem te doen stond. „Nu: als het officieel zoo ver is!” antwoordde hij.

Hij had zich intusschen voorgenomen, om den ouden klerk te gaan opzoeken, en hem te waarschuwen; — als het tenminste al niet te laat was!... En anders moest hij op een of andere manier raad schaffen; want zijn onbegrensde zelfvertrouwen was in 't minst niet geknakt door deze wending.

„Ik dank U zeer voor Uw interessante les,” sprak hij,

stond op, en maakte dat hij zoo gauw mogelijk de studeerkamer uitkwam. Niet enkel was hij doordrongen van het besef, dat zijn plicht hem naar den klerk dreef, maar hij voelde duidelijk aankomen, dat hij nu weer een „ervaring” zou opdoen, die nog ééns zooveel waard zou zijn, als al het voorgaande bij elkaar!

Dit opzichzelve was immers al een drama: de ware moordenaar, die tusschenbeide treedt, om den valsch-beschuldigde te redden!...

Geen oogenblik mocht er verloren gaan.

Naarmate hij dichter bij de woning van den geldschietster kwam, ging hem zijn laatste bezoek aldaar, — nu acht-entwintig uren geleden, — al duidelijker voor den geest staan.

En vreemd kwam het ook hem voor, dat hij volstrekt geen angst voelde, om het tooneel van den moord weer te betreden.

Neen, ijdelheid scheen in plaats van vrees te zijn getreden.

Zie het bijschrift van de foto op pagina 6.

Hij wist door het verhoor, dat Wickstead nog in de woning sliep.

Terwijl hij den buitenstoep opging, trad daar op eenmaal een politieagent uit de schaduw van de boomen, die daar tegenover stonden, en het licht van een lantaarn viel óp hem. Dit stelde Thursfield althans gerust, dat er nog geen arrest had plaats gehad, daar het terrein nog bewaakt werd.

Op zijn schellen deed Wickstead zelve open. Thursfield had immers al opgemerkt, dat er zoo veel verandering had plaats gegrepen in het uiterlijk van den ouden klerk, maar zooals die er nu uitzag, onder het licht van de lamp in de gang, — leek hij meer een geestverschijning, dan een mensch van vleesch en bloed!

Hij scheen zich ook in het minst niet te verbazen over dat bezoek, en op zulk een laat uur. Hij sloot de deur en ging den bezoeker voor, naar een klein vertrekje, op de benedenverdieping, waar hij zijn kantoortje had.

Terwijl ze dus beiden binnentraden, bleef Wickstead steeds in stilte afwachten, dat Thursfield zou gaan spreken. Maar die was door de vreemde wijze van optreden van den ander waarlijk van streek geraakt. Hij stamelde dus zoo iets van: „'t Is natuurlijk over de Marston-zaak, dat”... — En op eens bedenkend, dat die man daar buiten nog steeds op wacht stond, sprak hij heel zachtjes:

„Ik ben U komen waarschuwen”.

„Zoo?”... Wickstead's blik rustte eens even op den spreker. „Heel vriendelijk van U, ... Mijnheer Thursfield, niet waar? Já, nu herinner ik U mij wel”.

„Ik wilde je even op de hoogte brengen, dat je gearresteerd zult worden, omdat er verdenking op je rust. Toe! vallig hoorde ik dat vanavond. En daarom wilde ik je helpen, zooveel als in mijn vermogen is”.

„Heel vriendelijk van U,” herhaalde de oude klerk weer. „Ik begrijp wel niet goed, waarom U zich zoo zeer voor de zaak interesseert, maar dat is nu hetzelfde... In ieder geval bedank ik U”.

Thursfield ging hoe langer hoe meer denken, dat er één uit wandelen was bij den ouden man! Want hij keek zoo vreemd uit zijn oogen en hij deed zoo vreemd! Nu zat hij bijvoorbeeld voortdurend te spelen met de lange schuiflade in de tafel.

„Ja, wij weten nu wel, dat die verdenking zeer ongerijmd is,” ging Thursfield door: „U was immers den geheelen nacht thuis en dat zal ook best te bewijzen zijn; maar in geval...”

Hier hield hij op. De woorden bestierden hem als 't ware op de lippen, want Wickstead had de lade nu eindelijk geheel opengeschoven en haalde daaruit te voorschijn... Den dikken met lood-gevulden stok, dien hij nu kalm-aan, op tafel legde:

„Mijn hemel!” riep Thursfield. „Waar komt dié vandaan?”

Wickstead kijkt zijn bezoeker even aan, en antwoordt:

„Dien haalde ik uit het plantsoen, op het plein! Hoe het ding er kwam, weet ik niet! 't Is de stok waarmee ik Marston doodde”.

Die woorden werden zoo kalm en onbewogen gesproken, dat Thursfield zijn eigen oogen en ooren haast niet vertrouwde. „Wat?”... riep hij, hem recht in het gezicht ziende.

„'t Spijt mij, dat deze mededeeling U zoo zeer schijnt te ontstellen,” sprak de ander. „Maar já: ik was het, die Marston vermoordde en bij het verhoor kreeg ik volstrekt niet den indruk, dat er eenige verdenking op mij viel. Maar in ieder geval zou ik mijzelf toch zijn komen aan-geven... Zoo iets is toch niet uit te houden. U kunt zich niet begrijpen, wat ik de laatste dagen heb uit-gestaan.

„Maar man!...” gaapte Thursfield. Hij voelde den grond wegzinken onder zijn voeten. „'t Is onmogelijk!”

„O, neen. Toch niet. Luister: Ik was dien nacht in waarheid weg.

Onverwacht kwam ik tegen tweeën terug.

Er was mij iets overkomen, waardoor ik nog al opgewonden was. Ik ging dus naar het kantoor en was ten eerste verwonderd, Marston daar te vinden en op zulk een uur. Ik kwam met het voornemen, om enkele papieren te vernietigen, die schuld-bekentenissen van mij inhielden. Ik haatte Marston met ál wat in mij was... Toen ik de deur opendeed, was het donker in de kamer. Bij het licht op de schrijftafel zag ik enkel, dat Marston met den rug naar mij toe zat. Bij het binnentreden liep ik tegen een stok op, die door den of anderen bezoeker daar bij de deur moest zijn blijven staan... Opeens werd mijn haat tegen Marston zóó onweerstaanbaar, dat ik dien stok nam en den ouden man, — zóó als hij daar zat — dood sloeg.”

Met saai stem dreunde hij die geheele bekentenis op, zonder eenige emotie. Terwijl Thursfield dus in de grootste spanning toelisterde en meer en meer tot de overtuiging kwam, dat 't de waarheid was, verviel voor hem alle „aardigheid” aan het geval. De oude man vertelde verder, onbewust van den indruk, dien zijn woorden op den ander maakten.

„Zoodra ik dat gedaan had, vluchtte ik het vertrek en het huis uit. Urenlang dwaalde ik door de straten. Het was vroeg in den morgen toen ik terugkeerde, en eerlijk gezegd, had ik toen nog weinig moed, de zaak onder de oogen te zien. Dat de stok verdwenen was, kwam mij op dat oogenblik heel vreemd voor, want ik wist toen nog niet, waar ik nu wel van overtuigd ben, dat ik het ding zelf moet hebben meegenomen. U ziet: ik kan alles verklaren”.

Ja, dat zag Thursfield. De heele toedracht was hem nu glashelder. Hij zag den ouden klerk den doodelijken slag toebrengen, terwijl hijzelf onder dronkemansbedwelming op de sofa lag, waar Marston hem maar had laten liggen. Dit was de blinde rol, die hij speelde in dit drama terwijl hij zich nog al voor den hoofdpersoon had gehouden... Een ware desillusie! „Maar hoor eens even,” pleitte Wickstead, hiermee voor het eerst blijk gevend van eenig gevoel;... „de man had een laag karakter. Ik heb dan ook geen spijt van mijn daad”. „Nu, en ik ook niet,” antwoordde Thursfield. Dit zeggende trad hij met loome schreden naar de deur, en zei: „Er staat iemand van de politie buiten. Als je dien misschien graag hiér hebt...?”